

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 24.

14de juni 1891.

17de aarg.

Jesús og Nikodemus.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, bestalt i forskud. I pakker til en adresse paa over 5 ekspl. leveres det for 40 cents, og over 25 ekspl. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Jesus og Nikodemus.

Joh. 3.

(Se billedet paa 1ste side.)

Hos dig, o Jesu, sent om nat
En mand paa døren banker,
Han kommer hungrig, træt og mat
Af mange tvilens tanker.
Du vredes ikke, at han kom,
Men lader op saa mild og from
Og tænder lys, som nat og nød,
Ja dom og død
Med livsens straaler gjennembrød.

D tænk, min sjæl, at have sat
Sig ved den visdoms kilde!
D tænk, en Nikodemus-nat
Hos Jesum i det stille!
Den undes dig, som søger Gud,
Og du skal gaa fra mødet ud
Med lys udi din frelses sag,
Og andet lag
Der bli'r paa dig fra denne dag.

Han siger dig, du arme flok,
Som efter freden længes:
En lærdoms form er dig ei nok,
Nyt liv er det, som trænges;
Thi hvad af kjød er fød', er kjød,
Ser ei Guds rige, men kun død;
En fødsel kun af Aanden dig
Gjør aandelig
Og paa nyt liv i Kristo rig.

Det gjør min sjæl saa sterk og glad,
At Gud mig givet haver
Gjensjældens det dyre bad
Med Aandens himmelgaver,
Har revet mig af satans garn
Og gjort mig der til et Guds barn;
Thi give Gud hos daabens pagt
Bed Aandens magt
Seg sterk i troen staar paa vagt!

Bibelhistoriske spørgsmaal.

(Over det nye testament.)

Svar paa disse spørgsmaal vil læremene finde ved at læse sin bibelhistorie (Bogt). Om siebernes beliggenhed, se kortet bag i bogen. Det tal, som staar foran spørgsmaale, svarer til det stykke i bibelhistorien, hvorover der tælleføres.

67.

Hvorom handler dette stykke? Har du seet og spist figener (figs)? Hvor vokser figentræerne? Svar: I Jødeland, hvor figentræet regnedes til en af landets vigtigste frembringelser (5 Mos. 8, 8). Foruden at figentræet gav rigelig frugt, afgav det tillige delig stygge (Micha. 4, 4). Og hvortil brugtes figentræets frugt? Svar: Figener var en meget nydelig spise, den spistes gjerne sammen med brød. (Se om den gave, som Abigail sendte David. 1 Sam. 25, 18). Gives der blot et slags figentræ, eller er der flere slags? Svar: Der gives tre forskellige slags figentræer. 1) Tidlig modne vaarfigener, der modnes i juni. 2) Sommerfigener, der modnes i august; disse tørres i fageagtige, runde eller firantede klumper; disse sendes gjerne til udlandet som handelsvare. 3) Vinterfigener eller sildig modne; disse, i milde vintre, sidder paa Træerne indtil vaaren. Figentræet bærer jaaledes frugt i 10 af aarets 12 maaneder. Var figenerne til nogen anden nytte end at tjene som spise? Svar: Ja, figener blev i hele oldtiden anvendt som lægemiddel; blandt andet brugte man dem som plaster paa saar (2 Kong. 20, 7. Es. 38, 21). Hvad maa altsaa figentræet have været for det jødiske folk? Svar: Figentræet har for dette folk været af største vigtighed og nytte. Hvad forklarer da ogsaa denne omstændighed for os? Denne omstændighed forklarer aarsagen, hvorfor frelseren bruger lignelsen om dette træ. Og hvem sammenligner frelseren i denne lignelse med figentræet? Svar: Med dette figentræ sammenligner han det jødiske folk.

Hvad ledte manden efter, som eiede dette figentræ? Og hvad fandt han? Hvad siger han saa til vingaardsmanden? I hvormange aar havde han ledt efter frugt og ingen fundet? Hvad befaler han vingaardsmanden at gjøre? Hvad aarsag angiver han for at hugge træet om? Har du seet tørre, ufrugtbare træer i haven? Og hvad gjør man med disse ufrugtbare træer, for at de ikke skal tage pladsen op til unytte? Og hvad sætter man saa isteden? Hvad svarede vingaardsmanden til dette paalæg om at afhugge figentræet? Hvad tilbyder han sig at gjøre med træet? Hvad haabede han at opnaa ved denne behandling? Derksom træet ogsaa ved denne behandling vedbliver at være ufrugtbart, hvad er vingaardsmanden da villig til, at eiermanden maa gjøre? Hvad er der nemlig da intet haab om? Paa hvilket folk anvender frelseren denne lignelse? Svar:

Frelseren anvender denne lignelse paa jødefolket, som han sammenligner med en vingård. Ef. 5, 7. Har denne lignelse anvendelse paa jødefolket alene, eller kan den ogsaa anvendes paa andre? Naar blev du plantet i Guds vingård? Hvad søger da Gud efter ogsaa hos dig? Hvorledes gif det med dette Guds (aandelige) figentræ, jøderne, har det frugt og blev staaende, eller forblev det ufrugtbart og tilsidst afhugget? (Se Rom. 11, 20). Hvad vil Gud gjøre med ethvert ufrugtbart træ i sin vingård? (Se stykke 56.) Hvad maa da enhver af os besidde os paa?

Den svenske konges page.

Efter „Sunday at home“.

(Fortsættelse.)

Næste morgen fulgte pagen sin konge paa hans morgenridt for at se, om alt var, som det skulde være. Da leiren var besøgt, og de daglige pligter udførte, red kongen op paa en liden høi og saa ud over floden. Han red langsomt; thi det var en varm esteraarsdag. Dynafloden blinkede i sollyset, paa den anden side saa man teltene i den polste leir som hvide pletter i det blaa fjerne.

„Lennart, kan du se tropper bevæge sig frem der?“

„Ja“, svarede denne; „de nærmer sig den vestre bro. Han talte beskedent, men med en vis bestemtighed, der viste, at han havde et klart blik. Kongen sukede. Fienden havde ogsaa indseet betydningen af at være i besiddelse af dette punkt.

De tøvede lidt paa høien, medens solen steg høiere paa den klare himmel, og de vilde duer fløi henover det nedtrampede korn.

„Godmorgen“, raabte i det samme en ungdommelig, gennemtrængende stemme, og to gutter løb hen til Lennarts hest. „Du kom ikke tilbage, svenske, for at bevise Karl, at svenskerne hverken er røvere eller fjættene.“

Det var Alexis og hans bror Martin. Lennart blev blussende rød. Han pegede paa kongen med en advarende bevægelse —

var det muligt, at disse liflandste gutter ikke kjendte kong Gustav?

Før han kunde svare, vendte kongen sig: „Hvem er Karl?“ spurgte han, idet et halvt dulgt smil løftede hans store overstjæg. Han hystes godt om guttens smukke og kraftige hndre, og hans dristige ord morede ham.

„Min bror, en søn af baron Görz. Og du? er du en svenske?“

„Ja, en svenske, men hverken røver eller fjættene. Jeg er her for at prøve at gjøre min herres gjerning. Du kunde hjælpe mig, hvis du vilde; vi kjæmper for friheden.“

Alexis gjorde store øine. „Din herre er formodentlig kong Gustav. Det var netop, hvad han der sagde“, — han pegede paa pagen — „at kong Gustav kjæmpede for friheden; men saa skulde jeg ønske, I ikke havde kastet os ud af vort hus og ikke havde taget vor vin og vore heste.“

„Nei“, kaldt den sandhedskjærlige Martin ind, „det var polakkerne, som tog vore heste. Men hvorledes skulde vi kunne hjælpe, vi er jo for smaa til at gaa i krig?“

Kongen havde vendt sin hest og red nu langsomt tilbage til sit kvarter. „Min herre modtager hjælp af alle“, sagde han. „Der er dem syv paa i Rom, som har tilegnet sig hans rige, bedraget hans undersaatter og holdt hans befalinger tilbage. Jeg er her for at søge at bryde denne magt. Og enhver, ung eller gammel, som vil kjæmpe imod den, hjælper mig.“

Gustav talte mere til sig selv end til gutterne, han vidste godt, at hvad han her sagde, gif over deres hoveder.

„Din konge maa være en god mand“, sagde Alexis. „Er han virkelig, som du og han der siger“, — han pegede atter paa pagen — „saa maa han være værd at kjæmpe for.“

Gustav smilede atter; gutternes aabne, freidige væsen behagede ham. Saadanne gutter skulde ikke være Roms slaver, hvis han kunde hindre det.

Den lille firepiller.

„Lennart skal nok engang forklare eder det, nu har vi ikke tid mere.“ Han sporede sin hest og red afsted med sin page, idet han nikkede venlig til gutterne.

De stirrede efter ham. „Jeg skulde like at hjælpe svenskerne, jeg skulde ønske, Karl ikke hadede dem saa meget“, sagde Alexis.

„Den unge svenske blev saa taus“, bemærkede Martin estertænkstomt, „den mand var vist hans herre.“

Det kom til en afgjørelse, før baade Gustav og Sigismund havde ventet det. Svenskerne fik efterretning om, at en hærchef fra kom til polakernes undsætning. Gustav maatte da skynde sig, de var ham allerede langt overlegne i tal; blev deres styrke forøget, vilde det blive umuligt at angribe dem. Saa holdtes der da atter krigsraad i baron Görz's hus.

„Ja, kunde vi kun tage den vestre bro“, sagde kongen alvorlig, „men de vil være lige saa ivrige for at holde paa den, som vi for at faa den. De la Gardie, den bro er værd at vove noget for.“

„Ja, den er nøglen til hele stillingen“, svarede denne.

„Altsaa, hvis mine svensker kan tage den, saa er den vor“, sagde kongen.

Næste dag var neppe brudt frem, før kanontordenen drøned, og hele egnen indhylledes i krudtrøg.

Karl og hans brødre havde seet tropperne drage afsted og løb nu op paa det gamle slot, for at se kongen og hans officerer ride ud. Martin gjenkjendte straks kongen; han blev blussende rød og greb sin bror i armen:

„Alexis, se det var den mand, vi talte til, det er kongen.“

Sa det var kongen, og han gjenkjendte straks gutterne: „J vil jo engang kjæmpe for friheden, ikke sandt, gutter?“ raabte han til dem.

Gutterne stod som fortryllede, da hele det prægtige optog var draget forbi.

„Na, Karl“, sukede Alexis, „hvorledes kan vi hjælpe? jeg skulde ønske, vi var ti aar ældre“, og gutten slog i ivrighed hænderne sammen. Det straalende syn og kongens ord havde sat hans blod i kog.

Krigens rødsler viste sig imidlertid snart. Kampen var haard ved overgangen over Dynafloeden, og snart begyndte man at bringe de saarede til byen. Alle gjorde, hvad de kunde, selv lille Ernst løb om med vand til dem.

Alexis grundede stadig paa kongens ord. I det samme kom en ung mand paa en hest op til ham. Et sverd hug over armen blødte voldsomt.

„Bind noget om det.“ Ordene kom i aandeløs hast. Alexis sprang til for at hjælpe.

„Hurtig! det er det samme, hvad det er, jeg faar værre saar, før vi bliver færdige; den vestre bro skal stormes.“

Han talte hurtig og i heftig bevægelse, medens han søgte at knytte forbindingen med tænderne. Alexis rev sit lommestørklæde i stykker for deraf at danne en slynge til den saarede arm; men pludselig stansede han i arbeidet og saa vist paa Lennart, thi ham var det.

„Hvorfor vil J over broen? gaa over floden her. Vandet er sunket saa sterkt paa grund af tørken, at Karl og jeg igaar vadede over her nedensfor havemuren.“

„J vadede? er du vis paa det?“

„Ja, det er jeg.“

Bagen saa skarpt paa Alexis. „Jeg vil stole paa dig, du skal vise os vadedstedet.“

Han red nu hurtig hen til De la Gardie, som holdt i reserve med sine hestfolk bag høien. „Jeg bringer ordre“, sagde han. Den ordre, han bragte, var sjældelig at rykke frem, ikke til den vestre bro, men over floden ved vadedstedet og gjøre et slankeangreb paa Sigismunds hær. „Vi vinder tid, og stedet er ikke forsvaret“, tilspøiede Lennart.

De la Gardie anede ikke, idet han med

sine heftfolk plastede gennem Dynasloden, at badestedet var blevet udpeget af den lille gut, som red efter kongens page, og at kongen selv ingen anelse havde om, at man kunde komme over floden paa dette sted. Det var godt, De la Gardie adlød straks uden at spørge, hvor ordren kom fra, thi der var ikke et øieblik at spille.

(Sluttes.)

Fra Indien.

For mange aar siden boede jeg med mine forældre i Indien. Vort hus var omgivet af en smut have, rig paa mange slags frugttrær; men vi kunde desværre ikke glæde os ved at løbe omkring i den; thi den store, rigtblomstrende rosenhæk, som omgav haven, var tilholdssted for utallige slanger, som undertiden var dristige nok til at krybe ind i huset. En aften, da mine forældre bad aftenbøn med sine tjenestefolk, blev min mor opmærksom paa, at vore to smaa halvbootsne fattetillinger var ifærd med at lege med noget borte ved døren. Nede ved dørtersekelen var der et hul i døren, og i det klare maanestjn, som faldt derigennem, opdagede hun noget, der lignede en skygge, snige sig forbi; dette gjentog sig flere gange. Hver gang strakte tillingerne sine poter frem for at tage mod skyggen, og da forsvandt denne, som min mor syntes, med en hvæsende lyd. Da min far reiste sig fra aftenbønnen, gjorde min mor ham opmærksom paa fattetillingernes adfærd; med en anelse om, hvad dette betød, tog han en stok i haanden, aabnede døren og fik lige udenfor denne øie paa en stor slange, som det kun med temmelig stort besvær lykkedes ham at dræbe. Den havde forsøgt paa at krybe ind gennem hullet i døren; men for hver gang, den stak sit hoved ind, havde tillingerne modtaget den med sine klør, og den havde da hvæsende trukket sig tilbage.

Var det dog ikke en stor lykke, at de smaa tillinger saaledes kunde forhindre den fra at komme ind? Hadde de ikke været der, saa kunde slangen ubemerket, medens alle knælede, være kryben ind og have givet en eller flere af dem et dræbende bid; thi det var en cobra, Indiens allergiftigste slange. Mine forældre glemte ikke at takke Gud inderlig for vor frelse.

Et og andet.

Staa ikke iveien. Biskop Nyle skriver: Da Alexander den store besøgte Diogenes, spurgte han denne, om der ikke var noget, han kunde gjøre for ham. Han fik det korte svar: „Staa bare ikke iveien, saa at du hindrer solen fra at skinne paa mig.“ Der er en ting, som vi ikke skulde finde os i, og det er dette, at nogen staa imellem sjælen og Kristus.

„Han, som bevarer dig, skal ikke slumre“ (salme 121, 3). Dette er en heilig trøst for dig, du troens barn, at det øie, som vaager over dig, er et opmærksomt og ømt faderøie, som vogter paa dig med stor omhu. Vær derfor glad og taknemmelig mod vor Gud og frelser, som agter dig saa megen opmærksomhed værd. Men kom saa ogsaa ihu, at han, som vaager over dig, vil ogsaa, at du selv maa holde dig vaagen og ædru; thi betænt: Djævelen med ondskabens aandelige hær under himmelen er ogsaa vaagen og i virksomhed. Derfor vær vaagen og væbnet, at du kan staa den onde imod, indtil han maa fly. Den aandelige søvnagtighed er ofte meget paatrængende. Og hertil kommer, at andres søvnagtighed vil have indflydelse paa den, som dog gjerne vil vaage. O, hvor vi skal holde os frelserens formaning i erindring: „Vaager!“ Skal vi være betryggede ved, at han, som vil bevare os, ikke slumrer, saa lad os beslitte os paa at vaage med ham. Vaager og beder!

De tre røvere.

Af Christoph Schmid.

Tre røvere myrbede og plyndrede en Kjøbmand, som reisfe gjennem en skov med en mængde penge og kostbarheder. De bragte de røvede skatte til sin hule, og saa maatte den yngste af dem affteb til byen for at kjøbe mad.

Da han var gaaet, sagde de to til hinanden: „Hvorfor skal vi egentlig dele disse store rigdomme med denne gut? Lad os heller dræbe ham, naar han kommer tilbage, og tage hans del.“

Men den unge røver tænkte undervejs: „Hvor lykkelig jeg vilde være, hvis alle skattene var mine. Jeg vil forgifte mine to kamerater, saa faar jeg rigdommen alene.“

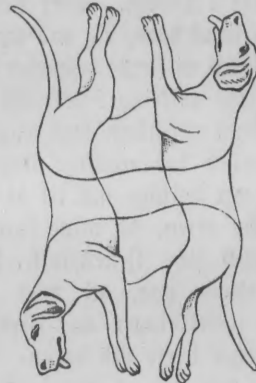
Han købte i byen mad, saaledes som han havde lovet, men blandede vinen med gift og drog derpaa tilbage.

Da han traadte ind i hulen, sprang de to andre løs paa ham og stødte fine dolke lige i hans hjerte, med den virkning, at han straks styrteb døb til jorden. Derpaa

fatte de sig til at spise og drikke. Men vinen var jo forgiftet, og følgen blev, at de døbe under de skræffeligste smerter. Siden fandt man deres lig, omgionne af de ophobebe skatte.

Den, som graver en grav for andre, falder ofte selv i den.

Opløsning paa billedgaaden i nr. 22.

Billedgaade.

